

Abonamentele

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., $\frac{1}{4}$ an 2 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 5 fl., 1 an 10 fl.Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună
mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., $\frac{1}{4}$ an 3 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

 $\frac{1}{4}$ an 10 fr., $\frac{1}{2}$ an 20 fr., 1 an 40 fr.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Insertiunile

Un șir garmond prima dată 7 cr.,
a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr.,
și timbru de 30 cr.Redacțiunea și Administrațiunea:
Sibiu, strada Cispădiei Nr. 3.

Se prenumără și la poste și librării.

Un număr costă 5 cr.

Epistole nefracate nu se primesc.
Manuscrise nu se înapoiază.

Cestiunea naționalităților.

III.

Lucrăm, am șis, sub presiunea mas-
selor poporului român.

Noi clasa cultă română nu suntem
ca clasa cultă maghiară o pătură super-
pusă, ci oameni eșii din popor.

Aproape fie-șce-care dintre noi are
rude apropiate între țărani și cei mai mulți
au crescut în sat, au purtat în copilăria
lor opinci, itari și căciula de miel, au frați,
rude și prieteni de copilărie în masele
poporului.

Aici e baza organizării noastre poli-
tice și sociale.

E oare cu puțință, ca cine-va să se
vîre între mine și rudele mele din sat,
între mine și prietenii mei din copilărie,
care deasemenea sînt în sat?

Un țeran are vre-un conflict ori vre-o
afacere cu autoritățile publice.

Dela cine are să ceară sfat, povață
și ajutor?

De sigur dela oamenii lui.

El are vre-o rudă ori vre-un prieten
om cu sciință de carte: la acesta va
merge.

Dar' nu are el însuși nici asemenea
rude, nici asemenea prieteni. Are unul
dintre vecinii ori cunoscuții lui.

Nu are însă nici asemenea vecini ori
cunoscuți.

Atunci se duce la popa ori la das-
călul ori la primar, și rar e popa, das-
călul ori primarul român, care nu are între
noi rude ori prieteni.

Vine dar' țeranul român la vre-unul
dintre noi și vine, preocupat de cel ce
l-a trimis, cu cea mai deplină încredere.

Eară acest om de încredere îl exploa-
tează, — ăice „Pesti Napló“.

Admitem, că sînt și între noi poate
chiar prea mulți oameni, care abuzează
de încrederea poporului. La urma urme-
lor și noi tot din sudoarea poporului trăim
și foarte firesce, mulți vor fi luând mai
mult și vor fi dând mai puțin decăt se
cuvine. E înse un lucru foarte important,
pe care sciitorii dela „Pesti Napló“ îl
scapă din vedere.

Avënd a face cu un Maghiar, fie
acesta funcționar, avocat ori proprietar,
Românul este nu numai exploatat, ci to-
todată și întimpinat cu dispreț, cu asprime,
ba adese-ori chiar cu o brutală îngâmfare.

Avënd a face cu unul dintre noi,
Românul este întimpinat todeauna cu o
frățească bunăvoință. „Exploatatorul“
român îi dă țeranului mâna, îl pune pe
scaun, îi ăice „nene“, „frate“ ori „vere“,
ba parte că-i mai închină și un păhar
și-l poftesece la measă, pentru-că noi, eșii
din popor, nu avem simțiment pentru deo-
sebirile de clasă.

Tot astfel, făcënd „execuțiunile“, „ex-
ploatorul“ român întră în casa execu-
tului, se pune la measa lui, îl fură cu
vorbe bune, i-se face naș, în șfirșit, tră-
iesce cu el.

Ear' Românul, plecând, ăice că e
prea bun domn, cu care a avut a face,
pentru-că l-a lăsat să vorbească și l-a
cinstit. Nu-i vorbă, cinstea aceasta
o fi plătind-o el câte odată cam scump,
dar' plătesce mai bucuos, când șcie, că
e dintr'ai lui acela, care ia plata, și că
o să fie cinstit și pe viitor.

Și astfel stând lucrurile, este o ne-
bunie de a cere, ca clasa cultă maghiară
să ne facă nouă, clasei culte române, con-
curență în masele poporului român. Nu

poate să ne facă concurență, pentru-că
poporul e preocupat în favorul nostru și
contra ei, nu poate, pentru-că noi avem
cele mai intime relațiuni cu poporul, pe
când ea este străină de el, nu poate însă
mai ales, pentru-că noi cunoaştem firea
Românului, șcim cum trebe să-l apuci
pe țeranul nostru, ca să-l duci unde vrei,
avem firească iubire cătră el, în vreme-ce
clasa cultă maghiară e lipsită de maniere,
e mojiacă și respingătoare față cu „moji-
cul“ român.

Noi suntem povățuitorii firesci ai acestui
popor, și fără de noi nimeni în lumea
aceasta nu poate să determine faptele lui.

Cine a trăit cătuși de puțin între
Români, acela șcie, că Românul merge
în ceea-ce privește buna chibzuală până
la indolență. El nu face nimic fără-ca
să fie silit de împregiurări, dar' silit în
puterea cuvëntului.

Când vin dar' împregiurările, care îl
silesc la faptă, el tot la popă, la dascăl,
la primar, adecă în cele din urmă tot la
noi vine să ceară impulsivne, și contra
noastră nu merge decăt atunci, când noi
nu sîntem uniți între noi și îl povățuim
unii într'un fel, ear' alții într'altul.

Numai în cazul acesta el poate primi
impulsivni și dela alții.

Astfel în fața proclamațiunii irredent-
tiste, românimia s'a întrebato ce-o fi ăicënd
„Gazeta“, „Luminătorul“ și „Tribuna“
ce-or fi ăicënd Bariș, Babeș, Geo, Pop și
alții dintre fruntașii români, și era
destul, ca acestia să tacă, pentru-ca nimeni
să nu se misce, deși sînt multe în masele
poporului român elementele predispușe la
o luptă înfundată.

Ceea-ce voim noi toți se execută ne-
apërat de masele poporului, și este destul
să nu voim noi, pentru-ca să nu se exe-
cute nimic.

Întrebarea e numai: *cine sîntem acești
noi?*

Noi, care am sciut să ne asigurăm
stima și iubirea poporului.

Deoare-ce Maghiarilor le place să
caute capul tuturor reuțăților aici în Si-
biu, să pornim din Sibiu.

Noi cei căți-va oameni, care ne aflăm
aici, ne înțelegem asupra unui lucru oare-
care, pe care numai toți Români îi pre-
ună îl pot executa.

N'avem nici un fel de organizațiune
făcută, nici comitet central, nici comi-
tete locale.

Avem însă o organizațiune firească:
toți împreună avem pretutindenea, dela
Sătmar până la Orșova și până la
Bébor, rude ori prietini, oameni, la care
ne putem adresa cu toată încrederea, ear'
acestia au rudele și prietini, oamenii lor
de încredere prin sate. Astfel în timp
de câte-va zile înțelegerea e stabilită și
impulsivnea e dată.

Când cu banchetul proiectat în onoarea
redactorilor achitați în timp de trei zile
s'au pus la cale 48 de adrese de aderare
din toate centrele de populațiune română;
în timp de opt zile am fi putut pune la
cale, dacă am fi voit, sute și sute de ase-
menea adreări cu mii și mii de subscrieri.

Și ceea-ce putem noi din Sibiu, pot
și frații nostri din Brașov, și cei din Ti-
mișoara ori Lugoj, și cei din Blaj ori
Deva, și cei din Cluj ori Gherla, chiar și
cei din Arad, însă numai cătă vreme nu
întrăm în conflict cu sentimentul masele
române, numai cătă vreme ne afirmăm față
cu „Ungurii“, adecă față cu clasa cultă
maghiară.

Sîntem, dacă e vorba, un fel de ligă,
dară organizarea acestei lige n'am făcut-o
noi, ci ni-o impun masele poporului, care
isolează pe cei bănuți de conivență
cu „Ungurii“.

Și concevenții nostri maghiari, care
trăiesc cu noi, ar face bine să caute mai
cu din adins a se convinge, cum șcie po-
porul nostru să isoleze pe cei atinși de
această bănuială. Să-l întrebte pe d-l
Grigorie Moldovan, cum se simte în mij-
locul Românilor, cum este primit, nu în
mijlocul clasei culte române, ci în mij-
locul poporului din sat, în mijlocul fra-
ților sei români din comuna sa natală,
în mijlocul rudelor sale și a prietenilor
sei de copilărie, să-i ceară un răspuns
sincer și vor înțelege căt de greu e să fi
Român și să mergi de capul tău.

Cel mai poporal dintre noi, cel mai
zelos susțutor al cauzei române poate să
cață în prepus și să devină în scurt timp
un om imposibil, dacă este vëđut mai
adeseori în societate maghiară. La în-
ceput dușmanii și adversarii lui încep a-l
bănuș, în urmă amicii și aderenții îl roagă
să țină seamă de „dispozițiunile generale“
și foarte în curënd e aproape preste pu-
tință de a-l mai scuti de bănuiala, că
„merge cu Ungurii“. Toate vorbele,
toate faptele îi sînt restălmăcite, ori căt
de bune i-ar fi intențiunile, nu mai crede
nimeni în sinceritatea lor, chiar expunân-
du-se pentru cauza română, el produce
numai impresivnea, că vrea să amăgească
lumea, pentru-ca apoi să o poată înșela.

Reamintim un singur exemplu: Ema-
nuil Gojdu, care și-a hărăzit toată averea
pentru scopuri culturale române, acest
mare Român, era în vieța lui excomuni-
cat de poporul român, pentru-că nu ținera
și nu putea să țină seamă de una dintre
„slăbiciunile“ Românilor și întreținera re-
lațiuni cu societatea maghiară.

Alte exemple să-și caute concetățenii
nostri maghiari între conaționalii nostri
ađi în vieța.

„Excomunicat“ am ăis și luăm cu-
vëntul în cel mai propriu înțeles al lui.

Un Român, care nu are relațiuni cu
societatea maghiară, își poate permite multe
lucruri altfel neiertate, fără ca să devină
om imposibil. Cunoaştem oameni, care au
exploatat poporul în mod neomenos, cu-
noaştem oameni, care au tradat cauza na-
țională — în alegeri de exemplu, cunoaş-
tem oameni, care într'un fel ori într'altul
au compromis reputațiunea noastră prin
purtările lor: ei „și-au mănecat cinstea“,
cum ăice Românul, dar' nici nu se simt,
nici nu au cuvinte de a se simț izolati în
mijlocul nostru; din contră, n'au decăt
să-și deo oare-care silință, pentru-ca să se
rehabiliteze și să ajungă ear' la trecere.
Românul e îngăduitor și sînt multe păcate
altfel grele, pe care în curënd le trece cu
vederea.

Unui om bănuș de conivență cu
„Ungurii“ nu i-se iartă nimic: nici că
se poate admite, că și dela el poate să
pornească ceva bun; fie chiar bună, cauza,
pe care o susține el, e perduță.

Căci cu un asemenea om nu trebe
să mergi, pe un asemenea om n'ai să-l
primesci decăt de nevoiă în casa ta, cu
un asemenea om nu trebe să ai a face
nici în clin, nici în mănec, dacă nu vrei
să fi și tu socotit deopotrivă cu el.

Noi dar' sîntem aceia, care ne izolăm
față cu societatea maghiară, pentru-că so-
cietatea maghiară le-a inspirat masele ro-
mâne o hotărîtă neîncredere și ne-am

isola de Români, dacă am îndrășni să în-
trăm în relațiuni cu Maghiarii mai nainte
de a-și fi căștigat acestia încrederea mas-
selor române.

Și ori căte iluziuni și-ar face Ma-
ghiarii, ori căt ar accentua, că și noi ex-
ploatăm Românimia, nu le rămăne decăt
să recunoască, că sînt între noi oameni,
chiar mulți oameni, care și-au căștigat
multe și mari titluri la iubirea obștească a
Românilor. Căci mulți dintre noi și-au lipsit
și își lipsesc copii de o mai bună bucată
de pâne, fiindcă nu vor să renunțe la
onoarea de a fi între susțutorii hotărîți ai
cauzei române, mulți au ostënit și ostënesc
în muncă neplătită pentru răspândirea cul-
turii în mijlocul poporului român, în vreme
ce familiile lor se luptă cu miseriile vieții
de toate zilele, mulți sînt inspirați de o
adeverată iubire cătră popor.

Înzadar! — aceasta se simte. Ori-și-
care ar fi rezultatele, în sentimentul public
se stabilește încetul cu încetul convingerea,
că cutare ori cutare vrea în adevăr binele
comun, merită toată încrederea, este gata
de a se uita pe sine însuși, când e vorba
de cauza comună.

Acestia, mulți, puțin, căți sînt, dispun
de masele române pentru-că s'au inspirat
totdeauna și se inspiră și acum din senti-
mentul public.

Mai rămăne dar' numai întrebarea:
unde voiesce poporul să-și mănpe pe acestia
și unde vor acestia să-și ducă pe el.

La întrebarea aceasta ne rezervăm a
căuta altă dată răspunsul.

Convocarea congresului național-bisericec din Sibiu.

I.

În prima Octomvrie a anului curent
s'au împlinit cincisprezece ani dela cel din-
tăiu congres ordinar al bisericei gr.-or.
române din Transilvania și Ungaria.

Cincisprezece ani sînt o clipită în
viața popoarelor și dintre cei nouăzeci de
representanți, cari formau primul congres
ordinar la anul 1870, de sigur n'a fost
unul, care să aibă temerea, că deja după
cincisprezece ani se va ventila cestiunea
existenței congresului.

Nime altul decăt ăiarul „Tele-
graful român“, organul personal al
metropolitului actual Miron, publică în nu-
mërul seu din 1 Octomvrie a. c. un ar-
ticol sub titlul: „congresul națio-
nal bisericesc mai întruni-se-va
cândva?“ Aceasta însemnează că avem
să ne ocupăm cu toată serioșitatea de
cestiunea existenței congresului și pus
odată sub întrebare congresul, vine sub
întrebare și constituția întregă a bi-
sericei greco-orientale române și cu ea
desvoltarea culturală a unei părți însem-
nate a poporului român. Cestiunea dar'
nu e numai confesională, ci națio-
nală. Prin resolvirea ei în mod nefavo-
rabil se intenționează a se da o lovi-
tura grea întregi desvoltări culturale a
Românilor.

Cestiunea existenței congresului însă
pusă acum în discuțiune, trebe să
apară ca un fulger din senin.

Convocarea și întrunirea congresului
se garantează în mod hotărît prin articu-
lul de lege IX din 1868 și prin statutul
organic, aprobat prin rezoluțiunea Maies-
tatică ddo Schönnbrun 28 Maiu 1869;
garanța aceasta este așa de puternică,
încăt convocarea și întrunirea congresului

nu se face pendentă nici de aprobarea guvernului nici chiar de a coroanei. Nici articolul de lege IX din 1868, nici statutul organic, nu s'au abrogat, nici nu s'au modificat. Prin urmare de unde îndreptățirea punerii sub întrebare a congresului?

Dacă punerea cestiunii de existență a congresului nu ar fi emanat chiar dela capul bisericii orientale române, ea poate nici nu ar pute forma obiect de discuțiune; însă pusă odată de persoana cea mai competentă, ea câștigă însemnătate și presa e datoare a se ocupa de ea cu toată seriositatea.

Aruncând o reprivire asupra convocării și întrunirii congreselor anterioare, vedem că îndată după moartea Metropolitului Șaguna, au avut loc unele „neregularități“, la aparență lipsite de însemnătate, dar, în realitate foarte importante.

§. 152 al statutului organic ȋice:

„Congresul se convoacă ordinarie la trei ani odată și adecă totdeauna pe 1/13 Octomvrie a anului întâiu după alegerea deputaților, ear' cerând necesitatea și mai adese ori“.

Dispozițiunea legii e clară. Congresul are să se convoace ordinar tot ta trei ani și nu în altă ȋi decât 1 Octomvrie. Ori ce abatere s'ar face dela această dispozițiune legală, este o călcare de lege.

Primul congres s'a convocat și întrunit în 1 Octomvrie 1870, prin urmare conform legii al doilea congres avea să se convoace și să se întrunească în 1 Octomvrie 1873. Acest congres se convoacă însă pe 15/27 Octomvrie 1874. Această „irregularitate“ la aparență, dar' în realitate o fățișă călcare de lege, consistorul metropolitan (scaunul metropolitan era văduvit) o scusă prin „multe impedimente grave“. Sub „impedimente grave“ se înțelege fără îndoială: moartea Metropolitului Șaguna (16/28 Iunie 1873) alegerea noului metropolit prin congresul electoral 26 August (7 Sept.) 1873, resignarea nou alesului metropolit și văduvirea nouă a scaunului metropolitan (1/13 August 1874). Metropolia română gr.-or. se afla pe atunci în stări anormale, dar' cu toate acestea trebuia să se observe § 152 al statutului organic, dacă nu din alt motiv, din motivul a nu comite o călcare de lege.

De odată cu congresul ordinar al doilea, s'a convocat și congresul electoral tot pe ȋiua de 15/27 Octomvrie 1874. Această împregiurare a contribuit la prorogarea congresului ordinar al doilea, și — lucru ne mai pomenit — congresul prorogă tot s'a mai încheiat nici în ȋiua de astăzi, tot prorogă a rēmas. Motivele, din care acest congres nu s'a mai întrunit nu sânt cunoscute; faptul însă este semnificativ, că marchează destul de pregnant nepăsarea în cele bisericesci inau-

gurată deodată cu instalarea Metropolitului Miron.

Al treilea congres ordinar trebuia să se întrunească conform legii în 1 Octomvrie 1876. Metropolitul Miron însă convoacă acest congres în 20 Septemvrie 1877 pe 16 Octomvrie vechiu 1877, și în 8 Octomvrie a aceluiași an, adecă înainte de a se întruni congresul, amână „deocamdată“ deschiderea congresului convocat. Se comite dar o nouă „iregularitate“ și călcare de lege este mai pronunțată, căci întrunirea și deschiderea unui congres convocat numai prin forță majoră se putea împedecea, ceea-ce însă în cazul de față nu exista. Precum de regulă „deocamdatele“ Metropolitului Miron, și acest „deocamdată“ a însemnat cu totul altceva decât înțeleg alți muritori sub acest cuvânt: congresul convocat nu s'a mai întrunit și nu s'a mai deschis niciodată. Motivele acestei noue variante a împedcării întrunirii congresului erau necunoscute. Metropolitul se încungiuca cu o tăcere profundă și neatacabilă, ear' oamenii lui răspândiau faime pe strade, care de care mai înfricoșabilă.

În 2 Septemvrie 1878 Metropolitul Miron convoacă de nou congresul ordinar al treilea — de astă-dată în conformitate cu dispozițiunile statutului organic, cari regulează ȋinerea congresului“, pe 1/13 Octomvrie 1878. Prin hârtia convocatoare, Metropolitul ne destăinuiesce că amânarea deschiderii congresului convocat pe 16 Octomvrie 1877 a fost cauzată prin o conformare a sa (a Metropolitului) cu un rescript ministerial; acest rescript a pus în vedere sosirea unei rezoluțiuni prea înalte. Reproducem în următoarele din cuvânt în cuvânt hârtia aceasta metropolitană, fiindcă ea formează deja un document important în istoria bisericii române gr.-orientate:

„Miron, prin îndurarea lui Dumnezeu arhiepiscop al bisericii ortodoxe din Transilvania și metropolit al Românilor greco-orientali din Ungaria și Transilvania, Preasfințitor frați episcop, venerabilelor consistorii eparchiale; iubiților și onorabililor deputați congresuali; iubitului cler și popor din provincia noastră metropolitană; dar și milă dela Dumnezeu și salutarea noastră cordială.

„Conformându-ne rescriptului domnului ministru reg.-ung. de culte și instrucțiune publică din 16 Octomvrie 1877 Nr. 26156: Noi, în așteptarea rezoluțiunii prea înalte, ce Ni-o pusesse acel rescript în vedere, prin literele Noastre din 8 Octomvrie 1877, Nr. 161 metr. am amânat deocamdată deschiderea congresului național-bisericesc al provinciei Noastre metropolitane, care prin alte litere ale Noastre din 20 Septemvrie 1877 Nr. 146 metr. era convocat la sesiune ordinară pe 16 Octomvrie 1877. După-ce însă de o parte în decursul unui timp mai lung nu au urmat de sus cele așteptate în treaba aceasta; ear' de altă parte regularitatea mai multor cestiuni și afaceri de interes comun pentru întreaga Noastră metropolie reclamă cu urgență întrunirea congresului nostru național-bisericesc: Noi

în conțelegere cu consistorul nostru metropolitan întrunit în ședință plenară, am aflat de bine a face de nou în modul cel mai exact pași corespunzători, pentru-ca congresul nostru național-bisericesc să se întrunească în anul acesta, la timpul normat prin statutul organic, adecă la 1/13 Octomvrie, în sesiune ordinară.

În rîndul acestora dar', după-ce cu datul de 17/29 Iulie a. c. sub Nr. 113 metr. am făcut cele corespunzătoare pentru a se aduce la prea înalta cunoscință a Maiestății Sale ces. regesci și apostolice intenționate convocare a congresului nostru pe timpul amintit, — Noi în conformitate cu dispozițiunile statutului organic, care regulează ȋinerea congresului, convocăm, și prin aceste declarații de convocat congresul ordinar național-bisericesc al provinciei noastre metropolitane la biserica parochială din cetatea Sibiiu, pe Dumineca ce cade în 1/13 Octomvrie a. c.“

Revistă politică.

Sibiiu, 21 Octomvrie st. v.

Comisiunea delegațiunii ungare pentru afacerile externe și-a ȋinut Sâmbătă în 31 Octomvrie una dintre cele mai importante ședințe, în care comitele Kálnoky a trebuit să-și prezenteze expozeele asupra pozițiunii externe a monarhiei. În fața evenimentelor din Orient e un lucru foarte natural, dacă oamenii din toate părțile au așteptat cu nerăbdare să se declare și ministrul de externe al monarhiei cu atât mai virtuos, cu cât se așteptau, că prin declarațiile din delegațiuni se va face odată lumină în ceea-ce privește situația politică din Peninsula-Balcanică.

Interpelările, pe care le-au făcut în comisiunea deținătorii Desider Szilágyi, contele Albert Apponyi, Dr. Max Falk și Iosif Gáll, s'au raportat în general la unele și aceleși lucruri și culminează în întrebările, că în ce raport stă monarhia noastră cu Rusia, cu Germania și că monarhia austro-ungară springină-va pe Sârbia și atunci, dacă ei ar începe acțiunea pe barba lor înainte de conferință?

La multe întrebări ministrul de externe nici n'a răspuns, ear' cele comunicate de el nu sânt de loc lucruri noi.

În ceea-ce privește — ȋice dl Kálnoky — întrebările speciale relative la raportul nostru cu Rusia, între noi și Rusia nu există alte rapoarte, decât acele ale convențiilor internaționale. Rapoartele sânt și astăzi acele, pe care le-am caracterizat în anul trecut. În relațiunea noastră cu Germania n'a înținat nici o schimbare. E apoi o cestiune foarte delicată de a vorbi sub toate împrejurările de scutirea intereselor străine, mai cu seamă, când se tractează de raportul unui stat mare câtră un stat mai mic, precum e și Sârbia.

La atăta se poate reduce tot expozeele contelui Kálnoky. Membrii opoziționali, contele Apponyi și Desider Szilágyi, au recunoscut, că ministrul se află acum în preșeara conferinței într-o pozițiune

foarte delicată și au admis, că el nu a putut să răspundă la toate întrebările, câte i-au pus; cu toate acestea însă s'au declarat, că nu sânt mulțumiți cu declarațiile lui și exprimându-se, că ei vor fi nevoiți a aprecia starea lucrurilor după expuneri și vederile lor, sau ȋi vor rezerva o pentru ședința publică.

Oficioasele noastre sânt foarte îndestulite cu declarațiile dlui Kálnoky — în sfîrșit aceea li-e meseria; opoziționalele însă ȋic că ședința de Sâmbătă a comisiunii a sporit numai întunecul, în care se află situațiunea. Se poate, — ȋice „Budapester Tagblatt“ — că cu privire la unele considerațiuni pentru străinatate, a fost de lipsă să fie așa, și atunci discrețiunea ministrului se poate excusa; dacă însă rezerva dlui Kálnoky e a se atribui discrețiunii lui birocratice, atunci întru adevăr trebuie să regretăm ȋinerea în întunecare a popoarelor chiar acum, când lucrurile amenință a se desvolta înspre rău. Popoarele — sfîrșesc foaia numită — au dreptul să știe, ce se întâmplă cu ele și unde au să fie duse. Și chiar ministrul nostru de externe va trebui să admită, că aceasta e Alpha fie-cărui regim constituțional.

În ȋiua când dl Kálnoky a făcut declarațiile în delegațiune, și-a început și conferința din Constantinopol activitatea. Întru că se poate face o privire asupra rezultatelor aceleia, e probabil, că acele vor fi: restabilirea *statului quo ante* în Rumelia-de-Ost.

Lui „Pol. Corr.“ i-se comunică din Scutari, că în Muntenegru s'au făcut în cea mai mare liniște toate pregătirile pentru o eventuală acțiune.

Pericolul Ardealului.

Cetim în „Pesti Napló“ următorul prim-articol:

După atăția ani dela uniune, Ardealul încă nu e cucerit pentru Ungaria. Se sfarmă ca să-l iee dela noi, se sfarmă în contra noastră, ca să se rupă de noi. Irredenta română și particularismul sășesc, sânt dușmanii uniunii, care i-a unit pe toți Maghiarii, — cu excepțiunea Ciangăilor din Moldova și a Sécuilor din Bucovina, — și a restabilit statul maghiar în deplina lui mărime originală. Ideea de stat maghiar nu poate recunoaște Ardeal separat, după cum recunoaște o Croația autonomă, pentru motivul că Ardealul e al Maghiarilor, ca parte superioară a patriei noastre, și pentru-că în Ardeal locuiesc Maghiarii sporadic și în masse, domni și popoare, și cu acestia noi ne-am contopit în sânge, în limbă, în suflet și prin un trecut plin de glorie de o miă de ani. Ardealul e al nostru deoare-

Foița „Tribunei.“

Pasteur și vindecarea turbării.

Francezii au dovedit din nou, că stau în fruntea civilizațiunii europene. Două descoperiri de o mare importanță sânt de a se atribui învțătorilor Francezi. Una e de natură tehnică, ear' cealaltă aparține medicinei.

De astădată ne vom ocupa numai de a doua și adecă de vindecarea turbării, o boală, care cauzează celui cuprins de ea nespuse dureri și moarte sigură.

Până acum erau zădarnice toate mijloacele și încercările de a mântui pe un individ cuprins de această boală groaznică. Înainte de asta cu vre-o câțiva ani se vorbea deja, că profesorului francez Pasteur i-a succes a da indiviților cuprinși de această boală imunitate prin o inoculațiune preventivă: acesta a fost însă numai studiul dintâu al experimentării, al căruia folos practic era foarte problematic și din acea cauză, fiindcă cu anevioia se găsea un individ sănătos, care s'ar fi supus unei asemenea inoculațiuni.

În ședința academieii franceze, ȋinută la 26 Octomvrie a. c., profesorul Pasteur a

dovedit, că într'adevăr i-a succes a descoperi un mijloc, prin care se poate vindeca turbarea. Unul dintre autoritățile franceze, profesorul de medicină Vulpian s'a pronunțat în aceeași ședință asupra descoperirii dlui Pasteur astfel: „Resultatul muncirii dlui Pasteur e practic și de o importanță necalculabilă. Numărul celor mușcați de câni turbati e cu mult mai mare, precum s'ar crede. Metoda de cură e infalibilă. Cercetările lui Pasteur pun coroană glorioasei sale munciri și servesc de onoare Franciei“.

Toată procedura se bazează pe următoarele fapte:

Inoculându-se un iepure de casă pe calea trepanațiunii cu materia unui câne turbat, în patrușpredece ȋile isbucnesce turbarea la iepure. Transplantându-se deci materia veninoasă dela acest iepure la un al doilea, dela acesta la un al treilea și așa mai departe tot pe calea inoculațiunii de mai sus, isbucnirea turbării urmează după inoculațiune în intervale de timp tot mai mici. După douedece până la douedece și cinci de transplantări ale substanței veninoase dela un iepure la celalalt, intervalul de timp se reduce la opt ȋile și nu se mai schimbă de loc în decursul altor douedece sau douedece și cinci de transplantări. Numai la sfîrșitul acestora rezultă o scurtare de o ȋi.

Aceste experimente începute în Noemvrie 1882 le-a continuat Pasteur fără întrerumpere până în ȋiua de azi și nici când nu s'a folosit de altă substanță de venin, decât de aceea câștigată din iepuri de casă, ce periseră de turbare unul după altul. Măduva columnei vertebrale a iepurilor astfel preparați, a fost atacată în toată extensiunea sa de substanța de boală. Dacă se desface cu atențiune o bucăȋică din această măduvă și se ține la aer uscat un timp oare-care, substanța veninoasă dispore cu încetul dintr'însa și devine în sfîrșit cu totul liberă de venin. Durata disparenței atērnă mai mult dela temperatura externă, decât dela vigoarea bucăȋelei. Cu cât cade mai tare temperatura, cu atât mai mult se susține veninul în măduvă.

Observarea acestor fapte a dat prilej lui Pasteur să producă la câni în cel mai scurt timp o facultate de rezistență în contra acestei boale.

Bucăȋile din măduva columnei vertebrale a iepurilor de casă, ce cu puțin mai nainte muriseră de turbare, au fost păstrate în vase de sticlă, al căror conținut de aer s'a fost ȋinut prin substanțe chemice în stare uscată. În modul acesta se formaseră un șir de agenții, al căror conținut de venin devine din număr în număr mai slab, astfel încât în transmisiunea veninului se poate ține oare-care ordine, care se începe la

acel vas, care conține măduva animalului mai întâiu mort, și se termină la acela, a căru măduvă s'a fost luat dela iepurele mai pe urmă mort și care nu e mai vechie, decât de două sau trei ȋile. În modul acesta a succes în vre-o cincideci de casuri a face inofensivi câni. Metoda s'a dovedit deci de bună și mai rămânea numai, ca aplicarea ei să se probeze și la oameni. În curând s'a dat și spre aceasta ocașiune.

În 6 Iulie a. c. se presentară trei oameni în laboratorul dlui Pasteur. Ei veniseră din Elsația; un bărbat din Meissengott, pe care îl mușcase cânela seu de mână, un băiat de nouă ani cu mamă-sa. Starea bărbatului nu se părea a fi periculoasă, cânela nu i-a cauzat nici o rană. Dinții nu străbătuseră prin cămașă. Cu atât mai serios era însă cazul băiatului Iosif Meister, care avea la mână, la picioare și la pulpe urmele unei mulțimi de mușcături. Era mai presus de orice îndoială, că băiatul a fost mușcat de un câne turbat. Profesorii Vulpian și Graucher, pe care i-a consultat Pasteur constatară patrușpredece rane grele și declaraseră, că isbucnirea turbării e aproape inevitabilă. „Moartea băiatului era sigură — enareză Pasteur în raportul seu cătră academie — și cu multă neliniște sufletească m'am hotărât să aplic la Meister metoda, care până acum la câni totdeauna mi-a succes

ce D-șeu l-a adnexat la Ungaria atunci când a creat dealurile, văile și apele lui curgătoare și Ardealul nu poate fi statornicesc al altuia, decât al aceluia, a cărui este Ungaria. Aceasta însă deocamdată, și credem că încă mulți secolii, va fi a Maghiarilor, și nu-i compete nici Germanului, nici Muscalului, nici Valachului; acestia dar' se nu țină cont la Ardeal și nice la aceea că ni-l vor lua.

La amenințările lor n'avem alt răspuns decât: veniți, încercați a-l lua dela noi, dacă sunteți în stare. Concedem daco-român, dacă voiesci să trăiești aci în patria ta, fi patriot, ești Maghiar, mai mult drept nu-ți putem da, decât avem și noi, acesta însă 'ți-l am dat: dacă nu-ți place, nu te sîlim să rămâni aci între noi, caută-ți patriă mai fericită și trăiește fericit. Dar' dacă ai rămas aci, respectează legea și nu comite necredință și tradare de patriă, deoarece ce te vom coripia întocmai ca pe un Maghiar devenit ucișător de mamă și trădător de patriă. Nu dăm nimănui privilegiu pentru tradare de patriă.

Ne-ar fi plăcut să ne împăcăm cu Sasul, cu Valachul, pentru-ca să putem face față cu puteri unite euceririi panslave; dar' această împăcare e posibilă numai pe baza ideii de stat maghiar. Românii ultraști nu vreau să o accepteze aceasta; ei sînt pasivisti și Daco-Români, cari se des-fătează în conjurația în contra a tot ce e Maghiar; Sașii de altă parte șes intrigi în contra noastră, se plâng și ne acuză Germaniei ca nise Schmerzenskinder-i. Dacă nu cu dîșșii, ne vom feriți și fără de ei, ba chiar și în contra lor. Lor au să-și atribuie dar' dacă nu avem încredere în dîșșii, nu dăm credemint cuvintelor lor și credem numai faptelor. Pe acela care dovedește prin fapte că e patriot bun, nu-l întrebăm nici-cînd dacă tatăl seu e Valach ori Sas, dacă e de legea grecească ori germană, ci îl primim în cercurile noastre de stat și în cele sociale și împărțim cu el soarta bună și rea, funcțiuni și onoare, poate să ajungă ministru și jude suprem, domn mic sau mare; dar' despre cine nu scim dacă e patriot sincer, pe acela, cu deosebire în prezent, nu-l putem primi ca frate, nu-i putem încrede funcțiuni, nici statul. Ar fi nebuniă a încrede funcțiuni lupilor, și e ridicol dacă se plâng pentru această preterare a puilor de lupi. Fără credință, nu există patriotism. Și pentru purtare ori-și-cărei funcțiuni, numai aceasta poate da titlu de drept.

Înțelegem că o parte a Românilor din Ardeal, și chiar în Ungaria, în loc de uniunea cu Ungaria, voiesce uniune cu România, aceasta e politică curat națională, dar' ea lovesce în lege, deoarece ce voiesce un alt rege, o altă patriă; se avem voia a persecuta și pedepsi o astfel de politică. Aceasta va să dîcă drept de stat în Europa întreagă, ear' ceeaaltă revoluțiune. Ce i-a îndemnat pe Românii din Ardeal ca tocmăi acum să agiteze mai acut ca altă dată la revolta în contra maghiarimii și a statului maghiar, — nu scim. Există astfel de dispozițiune în vieța popoarelor. Noi însă trebuie să ținem seamă și cu astfel de mișcări nedefinibile și ne-

În 6. Iulie a. c. s'a întreprins la băiat inoculațiunea prin iniecțiune subcutaneă cu medușă preparată din columna vertebrală a iepurilor de casă. Injecțiunile se continuaseră în timp de șapte zile astfel, încât în fie-care și porțiunea consista din o substanță tot mai proaspătă și mai viguroasă. Deodată cu acestea însă s'au întreprins aceleși iniecțiuni și la doi iepuri de casă tineri și sănătoși, spre a se pute controla efectele iniecțiunii.

După o cură de patruspredece zile Iosif Meister a primit o mulțime de iniecțiuni de venin, care fuseseră cu mult mai viguroase decât substanța de boală a cânelui turbat, care îl mușcase — și nici cea mai mică urmă de indispoziție nu s'a ivit la băiat.

Copilul a fost mântuit. Metoda de cură a lui Pasteur și-a s'erbat primul triumf. În 20 Octomvrie Pasteur a luat sub cură pe un păstor tânăr, de cincispredece ani, care înainte de aceea cu 6 zile a fost mușcat de un câne turbat.

Cura a succes și aici.

Prin această descoperire, Pasteur și-a câștigat recunoștința întregii omeniri, — ear' Franția poate înregistra un nou triumf pe terenul științei medicale.

înțelegibile și trebuie să ne îngrijim de măsuri preservative, nu numai pentru prezent, ci și pentru viitor.

Și aceasta din cauză că maghiarimea ardeleană e tare de spirit, dar' slabă în număr.

Negăm hotărît că domni maghiari din Ardeal ar fi cauza mișcărilor naționale române din Ardeal.

Principiul național acum domnesce, și domni din Ardeal nu poartă vina că s'a înființat preste granițe regatul român și că acela produce putere atractivă asupra facultății de imaginațiune. Guvernele au trebuit să fie mai prevedătoare dela anul 1854—1885. O politică externă rea din decursul alor treizeci de ani a crescut daco-românismul într'atât, încât acum periclitează Ardealul.

La aceasta se mai adauge un guvernament intern rău din decurs de douăzeci de ani, din cari deuce se vin pe ministrul lui Tisza, care acum își serbează iubilul. Această guvernare rea consistă din două părți: în o administrațiune pătătoasă și coruptă, care în Ardeal e tot atât de decăzută ca și la Nitra, Zemplim, Hont și în alte părți în această lată Ungaria, și care stîrnesce în popor nemulțumirea, încât acesta privește în stat pe dușmanul seu, ear' nu pe împărțitorul dreptății, — și a doua în neglijerea totală a intereselor maghiarimii din Ardeal, cu toate că însuși Coloman Tisza s'a importat odată în Ardeal. Rapoartele Sécuiimii devin din zi în zi mai rele, guvernul n'a făcut pentru dîșșii nimic, recunoaște și „Nemzet“, cu toate că trebuiau promovate interesele Sécuiilor din Ardeal prin dezvoltarea industriei, prin căi ferate și întreprinderi.

Dar' domni maghiari din Ardeal? Pe rînd s'au ruinat pentru patriă, deoarece ce națiunea a cerut dela dîșșii numai jertfe, ear' dîșșii le-au adus întocmai ca în vremile vechi; pentru salvarea lor materială guvernul și legislațiunea n'au făcut nimic, nici prin credit, nici dăruind, cu toate că Tisza putea să scie destul de bine că de nemărginit de mare e influența domnului de pământ asupra poporului, cu deosebire acolo, unde domnul de pământ e Maghiar, ear' agricultorul Valach. Dar' dîșșii au simțire numai pentru politica de corteși, pentru politica socială n'are.

Și cu toate acestea acesti domni maghiari salvează Ardealul, dacă adecă statul îi va ajuta. Ei au început lupta pentru conservarea Ungariei prin reuniunea culturală publică. Dîșșii, desi e în joc vieța lor și a familiei, căsile și bunurile lor, nu șovăiesc și nu pactează cu Daco-Românii, cu toate că abia se pot încrede în scutul guvernului.

În mare parte, daco-românismul e biserică, va să dîcă e cestiune de constituțiune biserică și s'ar pute vindeca prin o nouă împărțire a beneficiilor preoțesci și învățătoresci, atât gr.orientale cât și gr.catolice, și prin supunere la o inspecțiune de stat.

Daco-românismul ar pute să aibă doi meșteri: pe ministrul de interne și pe cel de culte. Fără de o procedere cu plan a acestora, societatea ardeleană nu se va feriți în fața mișcării daco-române. Domni din Ardeal au lipsă ca statul să le dea ajutor; dacă va fi acesta, după o lucrare cu grije și progresivă din decurs de un deceniu, nime nu va mai trage la îndoială uniunea. Aceasta să o aibă în vedere „Nemzet“ și astfel să scrie articoli despre starea din Ardeal.

„Reunirea sodalilor români“ din Sibiu,

ne trimite o invitare la o reprezentațiune teatrală împreună cu joc, care se va ține Sâmbătă în 26 Octomvrie v. (7 Noemvrie n.) a. c. în sala dela „Împăratul Romanilor“. Invitarea ne amintesece, că și aci în Sibiu industriașii români sînt în stare a desvolta o viață socială atât de pronunțată, încât posed o reuniune susținută din vrednicia membrilor lor, bătrâni și tineri. Nu va fi superfluă cu această ocaziune o scurtă privire asupra stării și mișcării sociale a clasei industriașilor române.

Poporul român până în timpul mai nou a fost lipsit de clasa mijlocie. Causa zace parte în legile maștere care îl excludau pe „Valach“ dela acest izvor de trai, parte în o aversiune a Românului față de condițiunea de măiestru. În timpul mai nou s'au deșteptat oamenii noștri; inteligența română, din propria experiență, s'a simțit îndemnată a lua inițiativa pentru crearea clasei industriașilor români. S'au înființat dar' comitele cu scopul de a aplica copii români pe la măiestrii. Nu e acum oraș în Transilvania unde

să nu-și poată Românul comanda articoli de industrie necesari dela industriașul român.

Dacă astăzi nu avem încă o clasă mijlocie bogată, cauza trebuie să o cercăm în tinerețea acestei clase sociale a noastre — de o parte, ear' de altă parte în indolența noastră proverbială.

Sub pretexte de nimic, o mare parte a Românilor aleargă cu comanda lor pe la meșterii străini. Oamenii cu pretensiuni de a li se recunoască meritul de a fi contribuit la crearea clasei industriașilor române, refuză de a sprigini pe industriașul de un neam cu el.

Astfel cea mai mare parte a învățăcelilor noștri dela meserii, — după ce au cercat a-și agonisi pâinea de toate zilele, cade jertfă exclusivismului străin și indolenței neamului seu.

Nici chiar în orașele, unde Românii locuiesc în număr considerabil, nu se poate afirma că vre o măiestru român s'ar feriți din spriginul drept al conaționalilor sei.

Ni se asigură că chiar aci din comandă mai înaltă candidații de preoție ce vin la ordinat sînt trimiși sub condițiuni mari la croitori străini pentru comandarea hainelor preoțesci trebuincioase.

Astfel paralele destinate pentru creșterea clasei mijlocii se cheltuiesc înzadar; părinții ce-și dau copii la măiestrii în speranța legitimă că un număr atât de mare de oameni, precum sînt Românii, vor fi în stare a sprigini cu trebuințele lor o mână de industriași, se descuragiază total.

Nu e vorbă de scăderile industriașului român, ci de lipsa netăgăduită de bună voință din partea oamenilor noștri. Indolența și caprițiile poartă vina principală.

Dacă prelîngă toate aceste mai primim vestea îmbucurătoare că meseriașii noștri au înființat la Sibiu, Brașov, Blaj, reuniuni; dacă sodalii români nu se descuragiază, ci se adună pentru a se pronuncia și dîșșii, — această vrednicie proprie nu poate decât să ne stîrnească stimă față de nimeni în direcțiunea națională.

Astfel ni se dă ocaziunea a înregistra astăzi anunțul unei petreceri sociale a „Reuniunii sodalilor români“ din Sibiu, petrecere împreună cu o reprezentațiune teatrală, care se va ține Sâmbătă în 7 Noemvrie st. n. în sala dela „Împăratul Romanilor“.

Inteligenței române din Sibiu i-se va da prin aceasta ocaziune a-și manifesta prin participare sincera dorință de a sprigini moralicesce avântul de demnitate a clasei ce voiesce să creze în interesul consolidării neamului român. Dacă femeia ori bărbatul cult din clasa inteligență a altor neamuri de oameni nu se sfiesce a petrece în societatea industriașilor sei, nu scim pentru care motiv domnul român sau femeia cultă română, eșii ambii din opincă, sau, în cazul cel mai bun, — din o familie de măiestri, se șovăiesc a se prezenta în mijlocul unor oameni, cari au deplin drept la stima neamului lor.

Însași conștiința de a contribui la delaturarea defectelor, ce doar s'ar fi putut constata în mijlocul acestei clase ce vom a crea, trebuie să ne mîne a-i da o direcțiune către ceea-ce e nobil. Nice nu e prescrișă oara până când „domnul“ și „doamna“ au să onoreze cu prezenta lor pe lucrătorul onest.

Să tragem dungă preste greșelile trecutului și să ne dăm seamă de datorință, ce o avem față de crearea și promovarea unei clase sociale române ce a făcut primul pas pentru a se pronuncia prin orașele din ținuturile românești, și în cazul prezent față de cea din Sibiu.

Corespondență particulară

a „Tribunei“.

Roșia-montană, 29 Octomvrie n.

Un act de durere pentru noi s'a petrecut zilele acestea. Mult iubitul paroch al Roșiei-montane — acum numit paroch al Thiurului, — în 26 l. c. st. n. ne-a părăsit, lăsând în urmă-i e plăcută suvenire, care mult timp va rămâne noștersă în inimile Roșienilor.

Dl Ioan Păcurar afară de aceea, că a fost totdeună la înălțimea misiunii sale, mai are osebbit merit că ne-a înființat aici „casina română“, care e o școală necesară Românilor de aici. Dl Păcurar și-a câștigat aci iubirea și respectul tuturor locuitorilor, fără osebire de naționalitate și confesiune.

De aici se poate explica pentru-ce, cu ocaziunea predicei sale de adio, ținută înaintea unui număr și ales public, în biserica gr.cat. în 18 l. c. st. n., ochii tuturor s'au umplut de lacrimi.

În 25 l. c. s'a arangiat în onoarea dsale în localul „casinei române“ o petrecere, la care a participat un public frumos.

La cină s'au rostit mai multe toast pentru fostul nostru paroch și a familiei sale. Pre la 2 oare după meșul nopții serbatul părăsi locul de petrecere între strigări entusiaste de „Să trăiască!“ A doua zi apoi părăsi și Roșia însoțit

find până la Abrud de cei ce l-au iubit mai mult.

Roșienii au îndurat prin mutarea dlui Păcurar de aici o pierdere mare, căci arare-ori se găsește oameni, cari cu atâta abnegațiune și tact sci cu să satisfacă capriciilor, de cari Roșienii au multe.

Împărechierile ce existau până la venirea dsale în Roșia, au cam dispărut; ne temem însă că acum earăși își vor lua începutul în lipsa unui conducător energios.

Dee Dșeu ca următorul dlui Păcurar să fie tot atât de energios, precum a fost antecessorul seu și atunci îl dorim să vină cât mai curând între noi; ear celui ce s'a dus dela noi să-i dee Dșeu bucurii și îndestulare.

Un Roșian.

Cronică.

Vieța românească din Beiuș e periclitată de oportunism. Casina română de acolo e slab spriginită, mișcarea socială a tinerimii studioase e descuragiată prin nepăsarea publicului românesc din Beiuș și giur. Locuitorii Beiușului, aproape numai Români, sînt în drept a cere dela inteligența de acolo ca să li se dea exemplu de un zel mai mare, ear' tinerimea studioasă așteaptă ca să i-se însufle mai mult avânt românesc.

Și la Oradea-mare ca la Cluj și Budapesta.

Tinerimea maghiară dela academia de drept din Oradea-mare s'a apucat și ea de demonstrațiuni. De curând a ținut o adunare în care s'a răsfoiat în contra unui corespondent al „Luminătorului“. Adunarea „indignată“ a hotărît să protesteze în contra corespondențelor din Oradea-mare apărute în „Luminătorul“, pe calea publicității în ziarele maghiare. Corespondentul „Luminătorului“ se plînge adecă în contra șovinismului tinerimii maghiare din Oradea-mare și în contra unor tineri „români“ de o ținută îndoioasă.

Omor. Ni se scrie din Bănat: Ioan Blagescu din Șistaroș, învățător în Cladova, inspectoratul Belințului, ieri dimineață în 17/29 Octomvrie s'a aflat mort, tîrît de mâinile ucigașilor într'un pârău nu departe de locuința lui. S'au aflat dimineața ușa încuiată, lampa arđînd pe measă și o fereastră deschisă. Se dă cu socoteală, că asasinorii pe fereastră l-au tras afară. Săptămăna trecută în Ohaba-sërbească ear' s'a întemptat un omor, împuşcăm în chilie pe Vasilie Sigartău, neguțator acolo.

Incendiul din Oravița. „Luminătorul“ din Timișoara a fost emis un apel după ajutor în favorul daunașilor prin incendiul dela Oravița, despre care după aceeași foaie am fost adus și noi o notiță. În n-rul ultim al „Luminătorului“ cetim tot în această afacere următoarele: În cauza focului din Oravița, până astăzi nu am primit promisiile informațiuni ulterioare, de altă parte ni se notifică cumcă daunașii au fost asigurați contra focului, deci revocăm apelul nostru făcut în numărul antecedent.

Efectul circularului comitatului Satu-mare. Desbătînd orașul M. Oșorheiu circularul comitatului Satu-mare cu privire la aruncarea contribuțiunii în favorul „cult-egylet“-urilor, a hotărît și el aruncarea unui procent de dare pentru același scop.

A cui e foia „Kultur-egylet“-ului din Brașov? Am fost reproduc o notiță după „Brassó“, în care void a-i pune pe cetitorii noștri în poziția de a cunoaște această foie după locul și originea ei, am notificat că ea e proprietatea tipografiei Alexi din Brașov. „Brassó“, sau altceva, se supără pentru aceasta și sub titlul „Revista ziarelor române“ ne dă drept răspuns următoarele:

„Tribunei“ din Sibiu încă și de aceea îi pare rău că foia noastră e proprietatea lui Alexi și noi totuși nu vorbim cu recunoștință despre ținuta „Tribunei“ și a „Gazetei“ față cu Irredenta“.

Nu ne-a trecut prin minte de a ne atinge de „proprietatea“ tipografiei „române“ Alexi din Brașov.

A apărut a doua edițiune din „Călimdarul Poporului“. Tuturor ce-l doresc se recomandă grăbire în procurarea lui, deoarece ce „Institutul tipografic“ a primit și primesce mereu comande și ușor s'ar pute covîrși numărul exemplarelor din această nouă și ultimă ediție a călimdarului nostru pe anul 1886. Prețul a rămas tot numai 20 cr.

Himen. Dl Cornel Mladin, neguțator în Nadab, s'a cununat cu dșoara Sofia Albiciu din Berlin.

Director: Ioan Slavici.

Redactor responsabil: Cornel Pop Păcurar.

Extrase din foaia oficială.

Licitațiuni:

— 7 Decembrie: Realitățile lui Háni Weisz din Budapesta, decătră trib. din Oradea-mare.
— 5 Noembrie: Realitățile lui Ákos Govrik, decătră trib. din Oradea-mare.

Edicte:

— 26 Noembrie: Pertractarea privitoare la lucrările de regularea posesiunilor locuitorilor din Omor, jud. cerc. din Deta.
— A se insinua pretensiunile la rămasul după Agnes Budai din Șieu-Odorheiu, trib. din Dej.
— 25 Noembrie: Pertractarea privitoare la comasarea hotarului comunei Vereșmort, trib. din M.-Sighet.

Sciri economice.

Comerciu de cereale în portul Marsilia.

Consulul general al Austro-Ungariei la Marsilia în ultimul seu raport mensual (Septembrie 1885) țice: Târgul de cereale din Marsilia nu a eșit din amorțeala în care se găsește deși, în urma situațiunii politice, a început să domnească pe piețele mai însemnate o tendență mai animată.

Comerciu de tranzite se găsește în poziția cea mai nefavorabilă, chiar și în impregiurările de față. Până și ovėsul necesar pentru consumațiunea din localitate, se aduce mare parte din interiorul țării.

Piața din Sighișoara, 30 Oct. Grâu curat hectolitra fl. 6.20 până fl. 6.20; grâu mestecat fl. 3.40 până fl. 4.—; sęcara fl. 2.80 până fl. 3.90; ovėsul fl. 1.40 până fl. 1.60; cucuruzul fl. 3.30; fasolea fl. 2.80; crumpenele fl. 1.50; mazerea chilo 22 cr.; lintea 22 cr.; mălaiul 12 cr.; lumini de sęc chilo 58 cr.; sępunul 32 cr.; sęc brut 30 cr.; sęc de vită fl. 1.—; unsoare de porc 70 cr.; carnea de vită 40 cr.

Piața din Făgăraș, 30 Octombrie. Grâu frumos hectolitra fl. 5.— până fl. 5.80; grâu mestecat fl. 3.50 până fl. 4.—; sęcara fl. 3.20 până fl. 3.50; cucuruzul fl. 3.— până fl. 4.20; ovėsul fl. 1.60 până fl. 1.75; sęcământa de cânepă fl. 6.— până fl. 7.—; sęcământa de în fl. 9.— până fl. 10.—; fasolea fl. 3.— până fl. 4.—; mazerea fl. 6.— până fl. 7.—; lintea fl. 7.— până fl. 8.—; crumpenele fl. —80 până fl. 1.40; mălaiul fl. 7.— până fl. 8.—; sęc brut 100 chilo fl. 40.— până fl. —; unsoarea de porc 65—70, slămina 60—70; cânepa fl. 30.— până 45.— Un chilo carne de porc 40 cr.; carne de vită 38 cr.; carne de vițel 32 cr.; carne de mel — cr.; ouș 7 cu 10 cr. chim fl. 12.— până fl. 15.—; lumini turnate de sęc 56 cr. până — cr.

Piața din Brașov, 30 Oct. Grâul hectolitra fl. 6.— grâu mestecat fl. 3.40, sęcara fl. 3.90, orș fl. 2.80, ovės fl. 1.90, cucuruzul fl. 3.—, mălaiul fl. 3.10, mazerea fl. 4.—, lintea fl. 4.50, fasolea fl. 3.50, crumpenele fl. 65 carnea de vită p. kilo 40 cr., carnea de porc 44 cr., carnea de berbec 28 cr.

Târgul de rimători în Steinbruch. În 30 Octombrie n s'a notat: unguresci bătrâni grei 42.1/2 cr. până 43.1/2 cr. unguresci grei, tineri 44.1/2 cr. până 45.1/2 cr., de mijloc 45.— cr. până 46.— cr., ușori 47.— cr. până 48.— cr., marfă țărănească, grea 43.— cr. până 44.— cr., de mijloc 44.— cr. până 45.— cr., ușoară 46.— cr. până 47.— cr., românesci de Bakony, grei — cr. până — cr., transito de mijloc — cr. până — cr., transito ușori — cr. până — cr., transito sərbesci grei 45.— cr. până 46.— cr., transito de mijloc 46.1/2 cr până 47.— cr., transito ușori 49.— cr. până 49.1/2 cr., îngrășați cu ghindă — cr. până — cr. per 4% cumpenți la gară.

Cursul la bursa de măruri din Budapesta dela 30 Octombrie st. n.

Grâu (din Banat): 72—73 Kilo fl. — până —, 74—79 Kilo fl. — până —, (lungă Tisza) 72—74 Kilo fl. — până —, 74—79 Kilo fl. 7.70 până 8.10, (de Pesta) 72—74 Kilo fl. — până —, 74—79 Kilo fl. 7.60 până 8.55, (de Alba-Regală) 72—74 Kilo fl. — până —, 74—79 Kilo fl. 7.70 până 8.10, (de Bacșka) 72—74 Kilo fl. — până —, 74—79 Kilo fl. — până —, (din Ungaria de nord) 72—74 Kilo fl. — până —, 74—79 Kilo fl. 7.25 până 7.75.
Sęcara (ungurească) 70—72 Kilo fl. 6.40 până 6.65.

Orș (nutreț): 60—62 Kilo fl. 5.40 până 5.85; (de berărie) 62—84 Kilo fl. 6.20 până 9.—.
Ovės (unguresc) 37—40 Kilo fl. 6.25 până 6.60.
Cucuruz (de Banat): dela fl. 5.60 până 5.65; de alt soi fl. 5.60 până 5.65.
Rapița fl. 9.7/8 până 11.—; de Banat fl. 11.7/8 până 11.7/8.
Mălaiu (unguresc): fl. 5.50 până 6.70.

Timpul de furnisare.

Grâu (primăvară) 75 Kilo fl. 8.24 până 8.26 (per Septembrie—Octombrie) Kilo fl. 7.64 până 7.66.
Sęcara (primăvară) 69.7/10 Kilo fl. 5.49 până 5.51.
Cucuruzul (Main—Junie) fl. 5.47 până 5.48.
Rapița (August—Septembrie) fl. 5.89 până 5.90.
Spirt (brut) 100 L. fl. 25.75 până 26.—.

Cursul pieței din Sibiu.

din 31 Octombrie st. n. 1885.

Table with exchange rates for various currencies: Hartie-monetă română, Lire turcesci, Imperiali, Ruble rusesci.

Bursa de Budapesta

din 31 Octombrie st. n. 1885.

Table with market data from the Budapest Exchange: Renta de aur ung., Impurtutul căilor ferate ung., Amortisarea datoriei căilor ferate de ost ung., etc.

Bursa de Viena

din 31 Octombrie st. n. 1885.

Table with market data from the Vienna Exchange: Renta de aur ung., Impurtutul căilor ferate ung., Amortisarea datoriei căilor ferate de ost ung., etc.

Bursa de București.

Cota oficială dela 30 Octombrie st. n. 1885.

Table with exchange rates for the Bucharest Exchange: Renta amort. (5%), Act. de asig. Dacia-Rom., Banca națională a României, etc.

LOTERIE.

Tragerea din 31 Octombrie st. n.

Table with lottery results for Timișoara and Vienna.

Nr. 2596/2886. [203] 2—3

Publicațiune.

Dreptul regal de cărciumărit al comunei Annaș pentru cărciuma din sat cu preț exclamationii de 500 fl., eără pentru cărciuma „din Hulă“ cu 250 fl. cu admiterea de oferte în scris provădate cu

vadiu de 10% se va da în arëndă pre perioada de 3 ani începând din 1 Ianuarie 1886 până la finea lui Decembrie 1888 prin licitațiune publică în 7 Noembrie a. c., cāl. nou la 9 oare a. m. în cancelaria pretorială unde se pot vedē și condițiunile speciale.

Mercuria, în 20 Octombrie 1885.

Pretorul cercului.

Un deposit bine asortat cu cele mai prețioase

PIANURI

află doritorii de a cumpăra în Salonul de pianuri Heldenberg în Sibiu. [187] 9

Strada Cisnădiei Nr. 24.

Anunț de boltă.

Am onoarea a anunța Onoratalui Public că posed în depositul meu din nou sortat cu încălțăminte un asortiment mare de păpuce pentru domni, doamne și copii pentru sezonul de toamnă și de eamnă și sânt în stare a presta pentru prețuri convenabile lucrurile cele mai bune.

Rugându-mē de binevoitoare căutare sânt

stimător

M. Bacholky.

Strada Cisnădiei Nr. 24.

Strada Cisnădiei Nr. 24.

Banca generală de asigurare [201] 2

„TRANSILVANIA“

în Sibiu,

fundată în anul 1868

asigurează prelungă condițiunile cele mai favorabile:

- a) în contra pericolului de foc și exploziune clădiri de ori-ce fel, măruri, produse de câmp, mobilii etc.
b) pe vieața omului în toate combinațiunile, precum: asigurări de capitaluri pe casul morții și pentru termnuri fixate, de zestre și de rente.

Dela fundarea institutului se plătiră:

Table comparing insurance sums for fires and life insurance over years 1869-1884.

929.778 fl. 88 cr.

Conform bilanțului pentru 1884 fondurile de rezervă și garanție se urcă la

555.114 fl. 63 cr.

Prospecte și formulare se dau gratis.

Deslușiri se dau și oferte de asigurări se primesc prin Direcțiune în Sibiu (Strada Cisnădiei Nr. 5, casa proprie), sau prin Agenturile generale și principale în Brașov (C. I. Münnich), Cluj și Arad, precum și prin Agenturile speciale în locurile mai însemnate.